

De prinses en het zingende hout

Een vertelling van duister en licht

Dit sprookje vertelt het verhaal van de Prinses van Inski Pinski, die lijdt aan de mooiste ziekte, „Fernweh“, wat zoiets betekent als horizon-wee. Samen met haar kleine gouden wolf vaart ze uit om te ontdekken wat er achter de ivoren kusten van haar kleine eiland ligt...

Een ode aan de wonderen der natuur en de schoonheid van je overgeven aan de meest donkere nachten en de meest woeste avonturen, geïnspireerd door Scandinavische folklore en de adembenemende landschappen van Noorwegen.

Voor horizon-strevers, zon-zoekers en regenworm-redders van alle leeftijden.

De auteur

Pernilla Kannapinn is een muzikante en een zwerver. Ze is een componiste, zangeres en violiste. Een kunstenaar, thuis tussen landen en culturen, een droomster die in haar geschilderde vioolkist tussen de bruisende golven van realiteit en fantasie zeilt. Pernilla is een schilderes en verhalenvertelster. Deze eigenzinnige artieste is het beste bewijs dat sprookjes echt bestaan. Dus reist ze met haar slakkenhuisje op vier wielen op een weg die zich in alle windrichtingen ontvouwt, altijd vergezeld door het lieve hondje „Hry“. Het blonde wilde hoofd vol dromen, altijd dorstig naar de horizon en niets anders in haar bagage dan haar trouwe viool, mysterieuze verhalen en melodieën ... en de sterren.

Pernilla Kannapinn – De prinses en het zingende hout

verteld en geïllustreerd door
Pernilla Kannapinn

ISBN 978-3-947884-07-0

9 783947 884070

Exo10
records

 WORMS
VERLAG

Er was eens een klein eiland, wat zo ver weg lag, zo ver naar het noorden, waar de Grote Beer om de Poolster draait, dat je daarvandaan alleen maar zuiderlijker kon komen. Het had de vreemde naam Jnski Pinski, en omdat het het kleinste eiland ter wereld was, had ze dan ook maar drieëneenhalve inwoners: de koning, die over het eiland heerste, zijn vrouw, die de gestalte van een leeuwin had; en hun beiden beeldschone dochter, de prinses, en het kleinste gouden wolfje. Rou zijn er op zó'n klein eiland bepaald niet veel schatten en kostbaarheden. Maar wat er wel was, was des te mooier: in de blanke ivoren baaien spiegelde zich het slakkenhuis-vormige kasteel in de vreedzame golven van de zee; maar in het hart van het eiland groeide een eeuwigbloeiende appel-wilg, en zelfs in de diepste nacht kon je op zee door de zoetgeurende boom de weg naar Jnski Pinski vinden. Overdag echter schitterde het slakkenhuiskasteel reeds vanuit de verte als een kleine, zilveren vuurtoren, want het was helemaal van parelmoer gemaakt.

Ondanks al deze schoonheid was het leven van de prinses niet bepaald opwindend: de golven zongen hun eentonige lied, de zon en maan kwamen op en gingen weer onder, en elke avond schitterde in het midden van de nachtelijke hemel de Poolster.

Bovendien leed ze sinds de dag van haar geboorte aan de mooiste ziekte van de wereld: verrewee. En gedreven door het verlangen naar de verre horizon ontkiemde in haar de wens om op een dag zich op weg te begeven, om te ontdekken wat haar opwachtte aan de andere kant van die ivoren baai.

Naar vader en haar leeuwenmoeder hadden de prinses met heel hun hart lief. Ze hielden zóveel van hun dochter dat ze – zoals ouders dat doen – hun kind voor al het kwaad van de wereld wilden behoeden. Ze wisten dat Jnski Pinski klein en goed was, maar de wereld groot en slecht. En hoewel ze ook wel wisten dat een vogeltje in het nest alleen in de wijde hemel onder de zon kan leren vliegen, brachten ze haar van kleins af aan, zonder het te merken, iets van hun eigen angst voor het kwade in de wereld bij. Bovendien wisten ze, dat de sterke verrewee op een dag het afscheid van hun geliefde dochter zou betekenen. En hoe groter en mooier ze werd, hoe meer haar arme ouders nog altijd hoopten dat de kleine zieke zou genezen, maar geen enkel medicijn hielp. En zo roeide de verrewee in het hart van de prinses als een wilde en prachtige bloem die elke dag alsmaar groter werd. Nog nooit had de prinses haar vertrouwde eiland verlaten, maar ofschoon de angst voor het kwade met haar groeide en gedijde, was haar nieuwsgierigheid en zin naar avontuur altijd een beetje groter.

Op een ochtend kon ze het niet meer verduren, zo sterk trok de wereld aan haar. Toen vroeg de prinses haar vader om de enige boot op het eiland, en troostte haar bedroefde ouders zo goed als ze kon. Ze beloofde ook het kleinste gouden wolfje met

zich mee te nemen op de lange reis, om haar te beschermen en te troosten, en haar weer veilig terug te brengen. Zo namen ze afscheid van elkaar, de prinses kuste nog éénmaal haar vader en moeder, en nam vastberaden achter het kleinste gouden wolfje plaats in de boot, dat al gauw door

W eemoedig wuifden haar ouders haar na met handen en poten, tot de boot slechts een puntje onder de uitgestrekte hemel was. De prinses echter zat met haar rug gekeerd naar waar het zilverglanzende slakkenhuiskasteel in de verte verdween, en tuurde over de boeg van het bootje in de richting van haar onbeken-

de bestemming. Ten slotte waaide nog een laatste keer de geur van haar geliefde appel-wilg langs, toen was ook deze verdwenen.

Zo voer ze daarheen – de wind streeelde haar, het daglicht verwarmde haar en de heldere zee gaf een zilveren gloed aan haar enige roer. De

boot droeg de kleine prinses en het kleinste gouden wolfje steeds maar verder weg, en toen het begon te schemeren en de zon ging slapen, verlichtte een grote, gele maan haar de weg.

En het werd dag... en weer nacht... en dag... en nacht... tot het helemaal niet meer licht leek te worden. De kleine prinses wist uiteindelijk geheel niet

meer hoeveel dagen er al voorbij waren gegaan sinds het begin van haar reis, toen het bootje plotseling knarsend op zand liep.